

По-друге, покращення здоров'я населення неминуче призведе до зростання продуктивності праці і, знову ж таки, – до зростання ВВП країни.

Література

1. Москаленко В.Ф., Гульчій О.П., Литвинова Л.О. та інші / За ред. проф. В.Ф. Москаленка / Соціальна медицина і організація охорони здоров'я. – К.: Книга плюс, 2010. – 328 с.
2. Громадське здоров'я: підручник для студ. вищих мед. навч. закладів / В.Ф. Москаленко, О.П. Гульчій, Т.С. Грузева та ін. – Вінниця: Нова Книга, 2011. – 560 с.
3. Брагінський П. Автономізація медичних закладів. Вебінар 1. Адреса доступу: https://moz.gov.ua/uploads/0/4138-autonomization_march_pb_1.pdf
4. Офіційний сайт НСЗУ. Адреса доступу: <https://nszu.gov.ua/e-data/dashboard/elektronna-karta-misc-nadannya-pervinnoyi-mediko-sanitarnoyi>

Красножон Н. С.

кандидат економічних наук, доцент
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ІННОВАЦІЙНИХ ЗРУШЕНЬ

Розвиток цифрової економіки та високотехнологічного сектору економіки, ІТ-сфери залучає все більше країн світового співтовариства. Зокрема, цифрові технології відкривають унікальні можливості для розвитку нашої економіки та підвищення якості життя громадян.

Частка цифрової економіки в Україні поступово збільшується, але темпи її розвитку – невисокі. Щоб не відстати від провідних економік світу назавжди, слід якнайшвидше розпочати масштабну цифровізацію всіх галузей, максимально інвестуючи в розвиток цифрових інфраструктур, інновації та сучасні технології. Тим більше, що потенціал у країні є, особливо в ІТ-сфері, де позиція України доволі непогана. проте на заваді її розвитку стоять безліч моментів, зокрема, неефективна фіскальна політика, проблеми захисту інтелектуальної власності, низький рівень інноваційної діяльності тощо[4].

Проблемним та дискусійним питаннями, що стосуються цифровізації економіки присвячено багато наукових праць. Практично цінними є дослідження В.Гейця, В.Гройсмана, Т.Єфименка, Н.Крауса, О.Левченка, В.Ляшенка, О.Москаленко та ін. Разом з тим, багатогранність розвитку цифрової економіки та її вплив на конкурентоспроможність національних економічних системобумовлює пошук якісно нових шляхів подолання «цифрового розриву».

Запровадження цифрової економіки в Україні фактично звужується до розвитку комунікаційних та інформаційних мереж, наявна технологічна затримка є наразі нашим економічним дестимулятором. Так, за оцінками вітчизняних фахівців, питома вага цифрової економіки в Україні становить лише 3–4%, а до 2025 р. може подвоїтися, що свідчить про значне відставання від провідних країн світу.

Бостонська консалтингова група прогнозує, що обсяг цифрової економіки до 2035 року може досягнути 16 трлн дол. Лівова частка цієї вартості виробляється в найбільших економіках світу: 35% – у США, 13% – у Китаї, 8% – в Японії та близько 25% – у європейському економічному просторі. Глобальна цифрова економіка швидко зростає і постійно розвивається. Вона зростала в 2,5 рази швидше, ніж глобальний ВВП за останні 15 років, і майже вдвічі – з 2000 року [3].

Однак цифрові дивіденди отримують лише ті країни, які спроможні створити «міцний аналоговий фундамент»: нормативно-правову базу (динамічне ділове середовище, що дає змогу компаніям повною мірою використовувати цифрові технології для конкуренції та інновацій); вагомий людський капітал (використання можливостей, що відкриваються в цифровому світі); спеціальні інститути електронного управління тощо.

Цифрова економіка є набагато більш зрілою в розвинених країнах: серед 50 оцінених цифрових економік коливається в межах від 10 до 35% ВВП у розвинених, і від 2 до 19% ВВП – у країнах, що розвиваються. Цей розрив відображає прогрес, досягнутий у розвинених країнах таких, як Німеччині, Швеції, Данії, Канаді, Фінляндії. Цифрові активи сектору послуг у сфері ІКТ, фінансування та виробництва технологій становлять, відповідно, 21,5, 15 і 13,5%. Проте навіть традиційні сектори економіки накопичили великі запаси цифрових активів: вони становлять понад 5% валової доданої вартості сектора. Очікується, що цифрова економіка становитиме близько 24,3% світового ВВП до 2025 року [3].

Україна за рейтингом Індексу розвитку інформаційно-комунікаційних технологій у 2017 році зайняла 79 місце, погіршивши свої позиції (72) порівняно з 2016 роком, незважаючи на деяке покращення значень самих індексів. Це говорить про те, що в Україні спостерігається зростання «цифрового розриву» за рахунок суттєвого відставання розвитку цифрових технологій від цього показника розвинених країн світу. За даними Глобального індексу інновацій у 2018 році Україна посіла у рейтингу найвище за останні сім років 43 місце, покращивши його з попереднього року на сім позицій, що зумовлено високим коефіцієнтом інноваційної ефективності. Такі рейтинги свідчать про критичну необхідність нашої держави підвищувати свою готовність до виробництва майбутнього та розвивати унікальні можливості, які зроблять її економіку більш привабливою у глобальних виробничо-збутових ланцюжках. За індексом мережевої готовності Україна посіла 66 місце серед 139 країн світу [2].

Позитивним є включення України до кола 63 країн, для яких здійснюється оцінювання конкурентоспроможності цифрового середовища. За загальним рейтингом Україна перебуває у замикаючій групі – 58 місце у 2018 році. При цьому за фактором «знання» Україна посідає 39-те місце (цьому сприяла доволі висока 22 позиція за субфактором «навчання та освіта»), тоді як за факторами «технології» і «готовність до майбутнього» – лише 61 [2].

Проведений аналіз складових основних глобальних індексів розвитку окремих країн світу в сфері цифровізації свідчить про неоднозначність оцінювання конкурентоспроможності України у цифровому середовищі. Як бачимо, сьогодні передові технології радикально змінюють цілі галузі економіки шаленими темпами, де епоха інновацій, так звана четверта промислова революція, супроводжується створенням цілком нового типу промислового виробництва, в основі якого – роботизація, технології доповненої реальності, штучний інтелект тощо.

Звичайно, що досягнення позитивного ефекту від цифровізації на рівні держави вимагає інституціонального втручання влади у процеси формування необхідної нормативно-правової бази. Цифрова трансформація економіки державного управління відбувається переважно з використанням електронних каналів взаємодії, що дозволяє знизити транзакційні витрати. Ключові технології цифрових трансформацій наведено на рис. 1.

Рис. 1. Ключові технології цифрових трансформацій [1]

Як видно з рис. 1, цифрова трансформація означає інтеграцію цифрових технологій у всі сфери бізнесу. Така інтеграція призводить до принципових змін у тому, як діють громадяни, підприємства та організації, як вони забезпечують цінність для себе, своїх працівників, клієнтів, партнерів, досягаючи власних та спільних, економічних та соціальних цілей швидше, дешевше та з новою якістю.

Для реалізації «цифрових» трансформацій українським підприємствам, малому та середньому бізнесу, промисловості потрібно надавати підтримку, яка може включати широкий спектр заходів – від маркетингових до фіскально-мотиваційних. Цифрові технології в Україні мають бути доступними, вигідними для впровадження, створювати умови, котрі заохочують до модернізації, де використання інноваційталоудського капіталу повинні бути джерелами конкурентоспроможності секторів промисловості, основою економічного відновлення та зростання тощо.

Література

1. Україна 2030e – країна з розвинутою цифровою економікою [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://strategy.uifuture.org/kraina-z-rozvinutoyu-cifrovoyu-ekonomikoyu.html>.
2. Україна в міжнародних рейтингах [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://eukraine.org.ua/ua/news/ukrayina-v-mizhnarodnih-rejtingah>.
3. Хаустов В. Цифрова економіка: як тобі служиться? [Електронний ресурс] / Володимир Хаустов – Режим доступу до ресурсу: https://dt.ua/macrolevel/cifrova-ekonomika-yak-tobi-sluzhitsya-326706_.html.
4. Цифрова економіка: глобальні бізнес-тренди [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://rating.zone/tsyfrova-ekonomika-hlobalni-biznes-trendy/>.

Речиць О. С.

кандидат економічних наук

Приватний заклад вищої освіти «Міжнародний європейський університет»

м. Київ, Україна

ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ТУРИСТИЧНОЇ ГАЛУЗІ

Туризм як сфера господарської діяльності має величезне значення й низку характерних особливостей. Він задовольняє інтереси як людини, так і суспільства в цілому, є вагомим джерелом наповнення бюджетів всіх рівнів.

Туризм є одним з основних чинників створення додаткових робочих місць, прискорює розвиток туристичної інфраструктури, сприяє збереженню народних промислів і національної культури регіонів та країн. За прогнозами Всесвітньої туристичної організації, кількість туристичних відвідувань до 2021 р. становитиме 1,6 млрд. осіб, світові доходи від туризму у 2020-2021 р.р. зростуть до 2 трлн. дол.

Сучасні умови господарювання вимагають пошуку шляхів підвищення ефективності діяльності окремих галузей національного господарства, регіонів і держави в цілому. Ефективність туризму означає отримання економічного результату від: організації туризму; туристичного обслуговування; виробничо-обслуговуючого процесу туристського підприємства.